

Invents famosos

Pere Calders

Ara és de gran actualitat parlar dels costums que creen dependència. En general, se'n parla amb una certa prevenció, se'ls classifica —per mica que badem— entre els vicis reprovables. Ja tenen raó ja...

Però no tota. Qui sap si pel fet d'haver hagut de triar una actitud filosòfica, enmig de la selva d'opcions que se'ns ofereix, em vaig arreglar gairebé de seguida entre els qui creuen que no hi ha una sola raó absoluta, sinó moltes raons, i aquí és, precisament, on comencen les «raons». M'acut a la memòria aquella dita que va fer fortuna: arran de l'acceptació per part del IEC de les normes fabrianes, algú va afirmar que *després de les normes vindrien les mormes*.

Em penso que cadascú té unes dependències particulars, de les quals es pot enorgullir o avergonyir segons el vent que faci servir per a inflar-se les veles. Jo tinc un vici que em té

ben agafat i, a hores d'ara, encara no sé si és bo o dolent: no puc començar el dia sense recollir de l'entrada de casa el diari al qual estic subscript (l'AVUI, ja s'haurà endevinat) i, tot seguit, surto al carrer per comprar al quiosc que tinc a tocar tres o quatre diaris més. I així enceto la jornada, amb un munt de paper sobre la taula i unes ganes enormes de treure l'entrellat de la informació que se m'ofereix.

Es evident que es tracta d'una missió impossible. Ni dedicant-me a plena dedicació a la lectura de la premsa diària no podria assimilar tot allò que passa. Acabo per llegir els titulars, algun article que m'interessa i, una mica al vol, els telegrams d'agència més atractius. Per estrany que pugui semblar, cal més d'un diari per assabentar-se de fets que, llegint-ne un de sol, se'ns escaparien. Cada empresa periodística deu tenir uns triadors de notícies que utilitzen els seus gustos i els seus criteris, que tal com és lícit i desitjable, no sempre coincideixen. Per tant, n'hi ha que passen per alt coses que d'altres re-

cullen, i d'aquí aquesta necessitat que sento jo de llegir més d'un diari.

De debò que l'aventura és apassionant. Estic segur que si no es té la precaució de repassar-ho tot, se'ns escapen moltes efemèrides dignes d'eterna recordança. Per exemple: ¿quanta gent s'ha adonat que, aquests dies, s'acompleix el primer centenari de dos invents memorables?

Em refereixo a la metralladora i a l'automòbil, els quals, segons que sembla, van néixer amb poquíssima diferència en el temps. Jo no sé l'efecte que això produeix als altres, però a mi m'ha sumit en un estat de meditació i gairebé de penitència.

La metralladora i l'automòbil... Vet aquí, per una banda, una eina destructora, antipàtica, i de l'altra un instrument simpàtic, de progrés, del qual se n'esperaven grans coses. I ara jo, enmig d'una perplexitat que com més hi penso, més creix, em pregunto: ¿després d'un segle de funcionar a ple rendiment, amb quin dels dos atuellens hem fet més de mal?

Em temo que la resposta és clarís-

EL DAVANTAL

sima i plena de contundència. Allò de les tres CCC mortíferes (Càncer, Carretera, Cor) no troba el seu equivalent en la metralladora, que més aviat ha quedat antiquada pel que fa al seu poder de matar en massa.

Es pot assegurar que els presidents Reagan i Gorbtxov no han parlat de metralladores en les seves converses, perquè l'invent ha quedat superat d'una manera espectacular. Avui queda fat, vagament policíac, flux...

En canvi l'automòbil, cada cop més elegant de línies, més indicador de bons nivells de vida, continua matant en progressió creixent. Amb el seu posat de carrossa de fades moderna, el seu aire funcional de tecnologia refinada, ens va liquidant que dona gust. Bé, això del gust és una manera de dir, d'entendre'ns en un terreny en el qual, si hem d'ésser francs, no entenem res.